

Закирова Тазагүл

УЛУУ ЖЕҢИШ – КЫРГЫЗ ЭЛИНИН БАСЫП ӨТКӨН КЕЧЭЭГИ ТАРЫХЫ

Закирова Тазагүл

ВЕЛИКАЯ ПОБЕДА – ВЧЕРАШНЯЯ ИСТОРИЯ КЫРГЫЗСКОГО НАРОДА

Tazagyl Zakirova

MILITARY VICTORY – YESTERDAY'S HISTORY OF THE KYRGYZ PEOPLE

УДК:947.35(575.4)

Бул макалада Улуу Ата Мекендик согуш мезгилиндеги элдин тагдыры ыр түрүндө чагылдырылган.

Негизги сөздөр: согуш, эскерүү, тарых, жеңиш, эл, тагдыр.

В этой статье в поэтической форме освещена судьба народа в период Великой Отечественной Войны.

Ключевые слова: война, воспоминание, история, победа, народ, судьба.

In this article in poetic form highlights the plight of the people during the great Patriotic War.

Key words: war, memory, history, victory, people, fate.

Урматтуу Ош мамлекеттик юридикалык институттун илимпоздору, окутуучулары, студенттери, келген коноктор, бүгүн Улуу Жеңиштин 70 жылдыгын элибиз өтө чоң кубануу жана кайгыруу менен тосуп жатканына күбө болуп олтурабыз. Сиздерди ошол касиеттүү, ыйык майрамыңар менен чын дилимден куттуктаймын. Бул майрам жалпы совет элине, ошону менен катар кыргыз элине оңой-олтоң келе койгон жок. Нечен азап-тозокту, ачарчылыкты. күн-түн тынымсыз жаш-кары дебей кабыргасы ката элек балдар, кыздар, аялдар, аксакалдар жигердүү эмгектенгенинин арсында, тылдан согуш майданына тамак-аш, мээлей, байпак, кийим жана жоокерлерге керектүү буюмдарды жасап жана жөнөтүп турушту.

Алыска барбай эле биздин үй-бүлө тууралуу так маалыматтарды келтире алам. Эки беш уул кетип, жалгыз адам тирүү кайтты. Ошолордун катарында менин ата-энем, чоң ата, чоң энемдер, тай ата, тай энемдер, алардын уулдары да батышка согушка аттанышты. Менин атам 17 жашында 1930-жылдан мугалим болуп алыскы тоолуу айылдарда иштеп жүрүп, 1939-жылы аскерге чакырылган, жана Мурманскиде 505-аткычтар полкунда кызмат аткарган.

1941-жылы июль айынан согуш башталганда Мурманскиден Москвага чейин, Москвадан согуш жүрүп жаткан Белорусиянын Витевск областына да строй менен жөө барып, 435-аткычтар полкунда, шаарды бошотуу үчүн согушка кирген...

Стройдо бара жатып кирпик ирмегендерин айтса ичибиз тызылдачу. Ал мезгилде машина деген жаңы совет өкмөтүнүн аткарыла элек кыялы эле.

Витевскиде, аны бошотуу үчүн улам чабуулга кирип турушкан, ошондой бир чабуулдан соң казак досу кайтпай калганын, чоң жоготуулар болуп турганын, ал эми немец аскерлери дайыма мотоцикл менен да камсыз болгондорун;

– «Немецтер тишине чейин куралданган эле, бирок, бизде Мекен үчүн болгон патриоттук сезим өтө күчтүү болчу. Кайсы мезгилде болбосун чабуулга биздин жоокерлер кыйкырган бойдон кирип кетишчү. Окоптордо муздун мизин кайтарып, какшаган суукту көтөрүп, кара ниет фашисттерди жан аябай согушуп, шаарга жеткизбей турдук. Ошондой атышуунун биринде мага да ок жаңылды», – дечү атам кээде.

Улуу Ата Мекендик согуштун залдарына, Жеңиштин 70 жылдыгын белгилөө алдында ар бир инсан артка карай бир кайрылып сарасеп салат эмеспи. Себеби, өткөн күндөр, элибиздин басып өткөн жолу, бул ар бир мекендешибиздин элге жасаган кызматы, өмүр жолуна байланыштуу.

Кыргызстандык үч жүз алтымыш миң жоокер катышты, чоң өлкөнү коргоду, алар баары бүгүн баатырлар!

Ал кишилер Жеңиш темасын өтө жакындан таанып, чоң ата, тай аталар, чоң эне, тай энелер синдирген маани сөздөр, жашоо тууралуу аңгемелери менин чыгармачылыгыма терең изин салбай койгон жок. Ага төмөнкү ырлар мисал:

Карт жоокердин эскерүүсү

Закир Арзыбаевге

I.

Күйдү согуш – бир алаамат батыштан
Тылда кайгы, тылда кара күйүктөр.
Фронт – кармаш тизе бою кечип кан,
Айдай өңүн келин тытты күйүттөн...

Бар-жогуна кайыл болгон аял зат,
Оо, чиркин ай, ошондо бир чыйралды!
Жылуу кийим, чулгоо, байпак даярдап...
Үч бурч каттар ташып турду ырларды...

Аял калды айыл бийлеп, эл бийлеп,
Аял шофер, аял малчы, пахтачы...
Эр-азамат ордун булар толуктап,
Эмгектенди улуу, кичүү, жапжашы.

Эне байкуш, балдарына, жетимге...
Белди байлап эркектердей күч берди.
Сүйүү менен кайрат берди жоокерге,
Жылуулугун мекенине бүт берди.

Эл абалы күндөн-күнгө кыйындап,
Кара кагаз ташып калды почточу...

Жалал-Абад вокзалында жыйындар...
Кан майданга жөнөтүүлөр, коштошуу...

Биз, боз балдар вагондордо –
Каркыра – жүрүп кеттик.
Ант бердик да калкыма.

II.

Таңкы чабуул. Ажал учат болуп от,
Танка келет аңга-дөңгө карабай.
Туш тараптан тилге кирет пулемет,
Солдат жатат кыйылгандай карагай.

Каршы-терши ракета атылып,
Пулемёттун жаагы тынбай, жааган ок, –
Кан издеген, болбойт андан жашынып
Үй, даракбы – баарын келет жалмалап.

Кызыл кандан дайра ташып, келет сел,
Автомат да, гранат да даяр кез.
Канча танка, өрттөй жанган жигиттер
Дарыядан өттүк.
Атуу бүтпөйт эч...

III.

Шашылабыз, үч бурч каттар жазабыз,
«Палан жерден, амансыңбы, эл» – деген.
Ич тызылдайт орус, Коля, Равил –
татар жигит экөө келбейт.
Келбеген...

Биздей алар кат жазышпайт айылга,
Кайрат ширеп кирбейт таңкы чабуулга
Ушу бүгүн өмүрдүн бүт өлчөмү
Ирмем сайын даяр турду жанууга!

Адам үчүн ыйык мекен, жер деген,
Мекен көрктүү адам менен эр менен.
Кандуу согуш бүткөн күнү бозорот –
Тууган жери жаш жоокердин келбеген.

Алган жары боорго кысып бөбөгүн,
Күтө берет айды-жылды эсептеп...
Эки эмчеги зыркыраган эненин
Чачы агарат, үмүт – өмүр жетектеп...

Орду бошоп катардагы жоокердин,
бир ирмемге тыныгууда өкүнүч.
Бир ирмемге бел чечпеген тыныгуу
Эл жөнүндө ойлоп ар ким, өзүбүз...

Жашоо минтип улангандан уланат,
Ой учугу ой артынан чубалат.
Оо, адамзат! Гитлер деген азезил –
Канча миллион калкка кылды кыянат!..

Өттү күндөр бир-биринен азаптуу,
Бошотулду – Ленинград, көп жерим.
Биздин аткыч дивизия казатта
Өлүү-тирүү, жоктун билди өлчөмүн.

Келди Жеңиш! Ач жылаңач, өксүгөн
Эне жерге, Эне менен балага.
Келди Жеңиш! Түгөнгөндө көп бүлөң,
Мүрзөсү же аты калбай талаада...

(5-7-беттер, «Жупуя сезими», 1986. Фрунзе,
“Боз торгойдун ыры” тандалмалар
жыйнагы, 191–194-б. Бишкек – 2003-ж.)

9-Майдын ырынан үзүндү

...Бир жеңден кол, бир жакадан баш чыгып,
Он жетиде, он сегизде жашчылык...
Канды кечип Мекен үчүн ок жуткан,
Эне сүтүн бүтө электе аш кылып.

Балалыктын оюнуна канбаган,
Кайран балдар!
Кайран гана баатырлар!
Бирин-бири чептей бекем кармаган,
Улуту эмес, Улуу Совет калкы бар.

«Артка кадам таштабаймын, Москва!»
Чуулдаган окту тосуп төш менен.
Эрендер ай, курман болуп жаттыңар,
Тартынчаак, – жаш кыз бетинен өппөгөн.

Азыркыдай «Вольва» же жок «Мерседес»,
Мурман чектен Берлинге жөө баскан
Жоону жеңдиң, о кер мурут аталар,
Тишине чейин куралданган, жоолашкан.

Марттыгыңар 9-Май болуп,
Кызгалдактар – түбөлүк от жанында.
Эстеликтер көз ирмембей бозоргон
Гүл жаштыгың келет жылда жазында...

(9-Майдын ыры, 65-б. «Ыйык шаарым» – 1999-ж.)

ДАРЕКСИЗ ЖЭЭК түрмөгүнөн ырлар;

3. Кайык деген ырдан үзүндү:

...Мемориал Мариямга, түбөлүк от,
Ага барчу жолдо не так кайың бар?
Бирге жүргөн эстон кыз түшүндүрөт:
Жыйырма миллион кыз-аял жеке – жылдар...

Эстеликтер тээ Мамай дөбөсүндө,
Эстелик Тукубайга айылында...
Даректүүлөр эстелик болуп келип,
Жубантгы үй-бүлөсүн, зайыбын да...

Кыдырдым батыш, чыгыш шаарларын,
Ашхабад, Вильнюста дагы бир топ...
Брест же Дүйшөмбүдө сыяктанат,
Өксүбөс, боору бүтүн бир адам жок...

4. Жамгыр деген ырдан үзүндү:

...Москвада, Таллинде да окшоштук,
Бала, аял, эстеликтер...
Баатыр шаар.
Бирдей жана кыз бойдон тул калганы,
Уч-кыйырсyz кең өлкөмдө жесир бар...

Жарым кылым нөшөрлөгөн бу ак жаан,
Жууп бүтө элек жер жүзүн бүт тазартып,
Курман болгон даректүү да, дарексиз,
Жаштык символ!
Он сегизден өтпөйт түк!..

5. Жетилүү деген ырдан:

...Согуш деген бир алаамат башталды,
Кан майданга эр азамат аттанды.
Жаңы төрөп Мырзакенин аялы,
Алты күндүк Камчы менен жаш калды.

Айыл толгон телегейи тегиз эл,
Шаасы сууп, бошой түштү деминен.
Ар түтүндүн уулу кетип эки-үчтөн,
Биздин бакыт ошол жылы кемиген...

6. Почточу деген ырдан:

...Кат күтүү ошол жылдын суусунундай,
Айылдын жашы менен карысына.
Почточу көрүнбөсө, көңүл тынбай,
(ал элдин кубанчы да, кайгысы да).

Башталды бир коогалуу турмуш эми,
Айылда карыялар, келин-кесек.
Жаш балдар машак терип, араба айдап,
Жигиттин ордун басчу келди кезек.

Жоокерди айыл түрө узатышып,
Окушкан бир кат келсе айыл бою.
Батышта үрөй учкан кандуу согуш,
Азага алмашылды элдин тою.

Толду аалам эне ыйына боздоп калган,
Боз инген кейпин кийип ботосу жок.
Толду аалам жоокерлердин жесирине,
Бозоруп өстү уулдар атасы жок.

Трактир мендик ыйлап, билип-билбей,
Үнү өчсө жетет атчан Ашир ава.
Чапкылап үч айылда бир механик куурады...
Каргыш тийсин согуш сага.

ЧТЗ – чырагы жок түнү иштесек,
Келиндер керосинден лөпчүк жагып.
Сокурду жетелеген үмүткө окшош
Жер айдоо жарык баскан жакка барып...

А күндөр өттү ушундай ач-жылаңач,
Жокчулук, жайсыз кышта ынтымактуу.
Көбөйүп кара кагаз, үч бурч каттан,
Ортодо почточуну мукуратты.

Аталар ак сакалы бириндеген,
Көз нуру уулдар үчүн жашка айланып...
Батышта сөөгү калган эр жигиттер
Айылга кайтты эстелик – ташка айланып...

Далай жан үмүт үзбөй жакшылыктан,
Дагы эле жашап келет күтүп катты.
Мезгилде жарым кылым көкөй кескен,
Почточу – жеткире көр сүйүнч катты!

23-25-март 1990-ж. Таллин-Ош.
«Дарексиз жээк» – 166–1970-ж. «Боз торгойдун
Ыры» Бишкек. – 1993-ж.

Чоң энем жана мен

Батма чоң энеме

Эски барак, саргайган
жазуулары өңү, боппоз.
Эски барак үч бүктөм,
Чоң энемдин сандыгында.
Ыйык тумар сыяктанып
Сакталат ушу бүгүн.
Өтсө дагы эбак кырк жыл,
Кырк экинчи жылы келген
Баласынын куш кабары, –
«Амансыңбы, апа!» – делген –
Элим кандай, мен аманмын!..»
жана айтылбай калган көбү,
шашып жазган кан майданда
каты ушул Чот абамдын.
Согуш бүттү,
Өттү кырк жыл,
Абам дале он сегизде.
А чоң энем сандыгынан
Сүрөт, жегде жыттайт күндө.
Мезгил чачын аппак куудай
Тарайт лайнер шуулдагы.
Күндөр сансыз өттү бачым
Согуш тагы жуулбады.
Бул чоң сандык өчкөн өңү
Кандуу согуш күбөсүндөй.
Сырдуу топчу, сырдуу кемсел,
Бир ак жегде, таар шым, түгөй...
Сандык каткан сыйкырдуу жыт
бала жыты, энеге дем,
Биз бийикте жүрсөк дагы...
Өксүү жашайт дене менен.
Чоң атасыз, таятасыз
Өсөт бүгүн неберелер.
Жараатынан айыга албай
Онтоп жатат, бу Эне-Жер!

(4–7-бб., «Купуя сезими» 1986. – Фрунзе)

Кызыл-Суу айылынан 1941-жылы Жалал-Абад областынын Октябрьский райондук Аскер комиссариаты тарабынан армияга чакырылган. Ага Калинин облусунун Осташовский районундагы Поселе айылында кан майданда ок жаңылып, 1941-жылы 31-октябрда сөөгү ошерге коюлган. Жарадар болгондо жанында чогуу аскер кызматында жүргөн жоокер

жердеши Салимбек «Жарадар болгон жоокер Калбеков Сатарды бир нечебиз колдо замбилге салып, он беш чакырым жерге көтөрүп барып, врачтардын колуна бердик. Бизге ыраазылык билдирип, Сатар колундагы саатын чечип мага берди, «Ушуну элге аман кайтсаң, уулума – Аскербекке берип койгун» – деп, сыягы жаратынан айыгып кете албасын билген окшойт» – деп, Салимбек аксакал кечээ, көзү өтөр алдында гана Сатардын уулу Аскербекке айткан. Аскербек атасы Советтик Армиянын катарына чакырылганда энесинин курсагында калып, бир айдан кийин, 6-июль 1941-жылы төрөлгөн. Ошентип, уулу Аскербек Сатаров ата мээримине жетпей чоңойду Фрунзеден айыл чарба институтун бүтүргөн соң, райондо далай жетекчилик кызматтарды аткарды, Кыргыз Республикасынын Айыл чарбасына эмгек сиңирген кызматкер, персоналдык пенсионер, азыр ардактуу ардагер, эл кызматында.

Арзыбаев Закирдин эки иниси кайткан жок, Анардын эки агасы кайтпай, байкуш Батма чоң эне, Арзыбай чоң ата, Тилла тай эне, Ысмайыл тай аталардын бир көзүндө миң жаш болор эле. Шакир менен Чот авалардан бир туяк калбады, үйлөнгөнгө үлгүрбөптүр. Шамши тага үйлөнө элек экен, Мырзакеден алты күндүк Камчыбек деген жалгыз уул калган. Мырзакенин неберелери чоң ата, тай атасыз чоңоюшту, мындайлар миндеп саналат эмеспи. Тылда эмгектенген ата-энелер, келиндер, балдар... алардын оор, кайратман эмгеги өзүнчө кеңири сөз кылууга арзыйт. Жылдын катаалдыгы, түйшүктүн күчтүгү, ачарчылык, койнунда бир наны бар адамды торойто чаап кетчүү жокчулук кендирди кескендиги тууралу Тилла менен Батма байбиче көзүнө жаш алмайын айта алышчуу эмес. Биздин кулагыбызга куюп эле коюшкан, себеби ал кезде телевизор жок, китеп атамдарда эле бар. Эки байбиченин жанында олтуруп, бири-бири менен асиреттешкен кезинде биз да оозубуз ачылып укканбыз.

Өрөөн боюнча канаттуулар ушул жерге келип дарактарга уя салышат, алар сайраганда кулактын кужурун алат. Ал кезде өзгөчө көңүлүң жарты согушка кеткен балдарды эстейбиз. Кабарсыздар андан көп, кат келбегени мындан көп, кара кагаздарчы. .. Ар бир үй-бүлөдөн азы төрт, беш бала аскерге чакырылган, чакырбаса мен барам деп военкоматка өздөрү барып кетишет. Согуш башталгандан эле элдин башына кыйынчылык түштү, бияктан баргандын баары эле биринчи катарда согуштубу? Айылда кара кагаз келгендер көбөйүп кеткен. Дан тартыш, унталкан жок, кыш да өчөшкөндөй катуу түшөт. Кийим-кече: колунда баары эптеп пахтадан, же жүн аралаштыра жип ийрип, таар токутуп, таардан шым, бөз көйнөк кийип, ... кайран гана күндөр. Айылдагы балдар биздин короого баш багып – «эне балапан алып алалы» – десе ач балдарды да аяп, балапандардын убалынан да коркуп айлам куруйт. Балдар бөз көйнөктөрүнө толтура коюндап кызыл эт балапандарды жемиш тергендей дарактын башындагы уялардан терип түшүшчү. Казандагы кара сууга

салып эле кайнатып жеп, канча үй-бүлө ушул бактын балапандарынан жан сакташты. Азыр эл тоюнуп, нан тандап жеп калышты, элге кудай ынсап берсин» – дээр эле Батма чоң энем. Ошол кезде деле Малаев Токтомат агай айткандай көбү арпа талкандан атала, жеткени загара нан жеген (маканин унунан).

«Адамдардын турмушу 70–90-жылдары гана 20 жылча жакшы жашоо болуп, оңолду. Негизи элдин турмушу оор болгон эле» – дейт өз сөзүндө. Ушундай карапайым, эмгекчил адамдар өз билимин балдарга үйрөткөн да.

Атамдын ар бир сөзү ташка-тамга баскандай жүрөгүмдө орноп, өмүр бою жашоомдо азык, кубат болуп келди. Ар сөзүмдөн бир сөзүмдө кези келе калганда «атам минтип айткан эле» дейм. Ар бир жасаган иши, келтирген макалы, үйрөткөн үйүтү түгөнбөгөн кенч. Өкүнүчтүүсү, бала чиркин, ата-эне дайым эле ушунтип бөпөлөп, алыс жолго чыксаң шам чырактай жагылып, кайра келчүү жолду да жарыгып тура берет деп ойлойт экен.

Турмуш дайым жеңиштен, жеңилүүдөн турат. Жеңиштин даамын да, эмгектин, түйшүктүн даамын да билген адамдар жаныбыз да бар болсун экен. Кут береке да, бейиш да ошолордо...

Бул залкар адамдар согуштан кийин да көрөгөчтүк менен элдин көкүрөгүн жарытып, агартуучулук ишин, билим берүүчүлүк кызматтарын ак дилинен, жан дилинен аткарышкан.

Мекен десе кашык каны калганча салгылашкан баатыр, айкөл инсандар болгон үчүн коомубуз өнүгүп, өз касиетин сактап турат. Тарыхыбыз элге, жерге күйүп-бышкан мекенчил адамдар менен байыган окшобойбу.

Мен кыска баянымда өткөн күндөргө бир аз саресеп салып, кыргыз элинин жашоосунун бир үзүмү тууралуу баян кылдым. Ал Арзыбай чоң ата, Закирдин үй-бүлөсү гана эмес кыргыздардын турмушу тууралуу кыскача баян.

Кыргыздын улуу классик акыны, жогорку партиялык мектепти тиги Москвадан окубаса да, элдин башына күн түшкөндө ар дайым кан майданга аттанган эрлерди жеңишке шыктандырып, ата-энелерине кайрат – сабырга чакырып ырдап турган.

Улуу Ата Мекендик согуш башталганда күн сайын темир жол вокзалына келип, батышка, кан майданга аттанган уулдарга, маанайы чөгүп турган элге кайрат айтып ырдап жүргөнү не деген азаматтык, не деген баатырдык.

Улуу Ата Мекендик согушка аттанган уулдарга

«Садагалар, баргыла»

“Жалал-Абад, темир жол,
Жанымдай балдар аман бол!
Абанар сүйлөйт уккула,
Акылга бекем туткула.
Сокур да болсом – өзүм бар,
Соолбос алтын сөзүм бар.
Силер медресе мендейге,
Силер барда – көзүм бар.
Согуш ачкан душманга,

Сокку берер кезим бар...» деп кайрат берет. Күн сайын бул үгүтчү, пропагандист, олуя акын жаштарга дем-шык берип, кайгырып турган ата-энелерге кубат берип, ошол поезд вокзалында каз катар тизилип, майданга жөнөгөн уулдарды узатып тургандыгы эле баасыз эмгек, азаматтык, не деген эрдик экенин жогоруда айтып өттүк. Ар күн сайын ырлары жаңы поэзия боёктору менен ырдалат. Ошол келим-кетимдүү өмүр – вокзалда үнү жаңырып турат, айланасында, акылман, ойчул акындын ар бир сабын кунт коюп уккан эл. Же болбосо Жеңиш келгенде да, күн сайын ошол вокзалдан ар түрдүү жаракат алып бирин-экин элине кайткан уулдарды, баатыр жигиттерди тосуп алат, замандын толкуну, жашоонун негизги чордону болгон жерде, акындык, жарчылык, насаатчылык вазипасын аткарат.

«Баатырларым, келгиле! «
Жалал-Абад, Темир жол,
Жана келдим, баатырлар.
Темселебей жолумду
Таба келдим баатырлар.
Шам чырагын ырымдын
Жага келдим баатырлар.
Түлөөсүнө жарар деп,
Тирүү бойдон бир койдун
Ала келдим баатырлар!
Күндөй жүзүн Жеңиштин,
Көргөнү келдим, баатырлар.
Бүт баарыңа саламым
Бергени келдим баатырлар.
Тобомду айтып, силерди
Тоскону келдим баатырлар.
Каарман деп, балбан деп,
Кошкону келдим, баатырлар.

...Көркөө душман жеңилип,
Көңүлдөргө жаз келди.
Кечээги өткөн согушка
Кең көкүрөк жигиттер
Көп кетти эле, аз келди...
Андан ары
... Кан төгүлгөн согуштан,

Кайтпай калган эрлер бар.

Аманатын уулуна

Айтпай калган эрлер бар. «... жүрөгүнөн эзилип кайтпай калган баатырларды да, боздогон энелерди да көз жаздымда калтырбайт; «Ырыскылуу балдарды, Ырым менен тосомун. «Угуп турам дагы эле, Ургаачынын кошогуң»... дейт.

Барпы көзүнөн чүнчүп үйдө жатып калбайт, кандай коомдук иштер болсо ошого келип аралашат, өз «Шам чырагын ырымдын, жага келдим»... дегениндей куру кол барбайт, аксакалдык салтты, акындык наркты да ала жүрөт, мындай кең көкүрөк, айкөл дилдин шарапатын элине билгизип турган. Ошол Улуу Барпы акындын жолун жолдоп, мен да Сиздерге жакында жарык көргөн эки китебимдин бири (бирөө «Тирүү сөз» деп аталат), «Жеңиштин даамын билген адам» деген китептен 41 даана символикалуу түрдө Сиздерге белекке ала келдим.

Жеңиш, же Улуу Ата Мекендик согуш ал биздин аталардын басып өткөн жолу, тарыхыбыз, ал тарыхыбыз эч качан эсибизден чыкпайт. Анткени, ошол кандуу согуштун кесепети тийбеген бир да үй-бүлө жок десем жаңылышпаймын. Андай болгон соң биздин элибиздин салтында ар дайым аталарын, жети аталарын, түпкү тегинин жасаган эрдиктерин ар дайым сыймык менен эскерип келишкен. Биз да ошентүүгө милдеттүүбүз.

Урматтуу конференциянын катышуучулары, урматтуу Ош шаарында жайгашкан жогорку окуу жайлардын ректорлору, студенттер, Юридикалык институттун ректору майрамыңыздар куттуу болсун!

Урматтуу Эгемберди Самидинович!

Жамаатыңыз менен аман болуңуз, ишиңерге ийгилик каалаймын. Ушундай актуалдуу Улуу Жеңиштин 70 жылдык майрамына карата илимий конференцияны жогорку деңгээлде уюштурганыңар үчүн чоң рахмат. Билим журтунда тынымсыз эмгектенүү да чоң майдан, чоң жеңиштерге жете бергиле.

Рецензент: кандидат филологических наук Ибрагимов К.И.